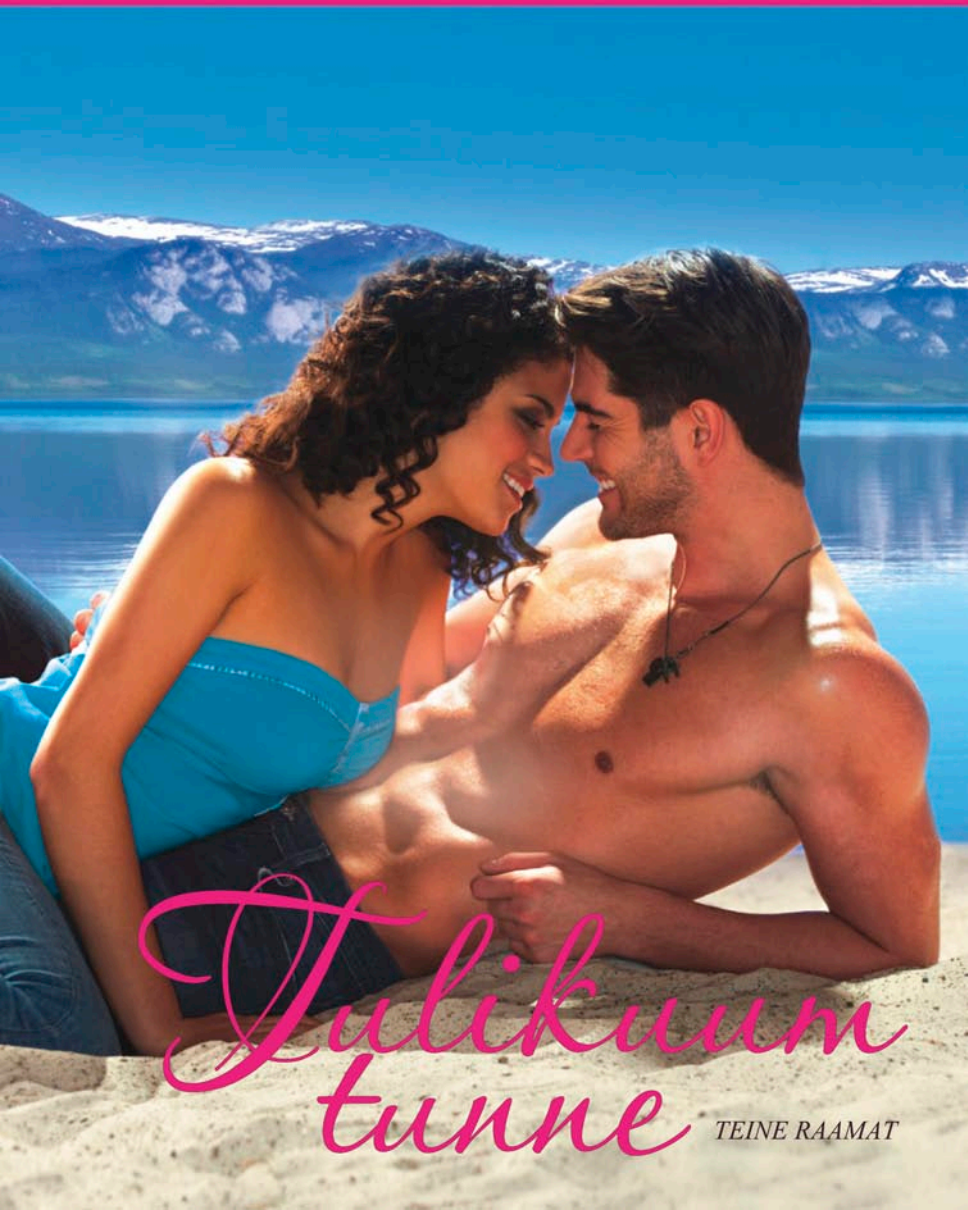

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

Susan Andersen

*Tulikuum
tunne*

TEINE RAAMAT

Susan Andersen
Some Like It Hot
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Susan Andersen
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B05272514
ISBN 978-9949-25-538-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Armas lugeja!

Olen nii põnevil selle teise raamatu pärast oma uues Razor Bay seerias. Esimest korda kohtusite Max Bradshaw'ga raamatus „See ongi armastus”, kus ta oma „napisõnalise mehe” kuulsuse uutesse kõrgustesse tõstis, kui silmas Harper Summerville'i. Maxi keel võib ju elukogenud uustulnuka seltsis sõlme minna, aga Razor Bay suuruses linnas ei õnnestu tal naist vältida.

Paljud teist teavad, et fiktiivne Razor Bay on minu jaoks eriliselt tähtis. Paigutasin selle kindlasse kohta Hood Canalil — kuuekümmne viie miili pikkusel soolase vee fjordil Washingtoni lääneosas —, kuhu mu vanemad ehitasid väikese maja, kui ma üheksa-aastane olin. Kava aega enne seda veetsin igal suvel kaks nädalat, joostes vendade ja nõbudega ringi nagu metslane, ujusime jäises vees, kuni mu sõrme- ja varbaotsad krimpsu tõmbusid, mängisin, kuni päike kõrguvate Olympicu mägede taha vajus, grillisin leegitseva lõkke kohal vahukomme ja *hot dog*'e. Minu jaoks on see maailma kõige imelisem paik.

Panin Maxi oma armastuse selle imetabase maailmanurga vastu. Olles veetnud liiga palju aastaid sõjast laastatud maades, pole tal kavas Razor Bayst enam iial lahkuda. Aga tal on käed tööd täis, kui ta peab Harperit veenma, et naine oma elu siin temaga jagaks...

Susan

See on armastusega
pühendatud
Jenile ja Margole
selle eest, et nad alati näitasid mind paremas valguses,
kui see ilma nende hindamatu abita võimalik oleks olnud

ja

Mazama kambale:
Kenile, Suele, Ronile, Steve'ile, Dougile, Mimile, Marthale ja Garyle
suurepärase toidu, muusika, suusaretkede,
räätsamatkade ja ostlemise eest.
Ja, oi, emale, kogu selle *naeru* eest,
mis on liim säramas läbi kõige muu.

Olete kõik mulle kallid!

Susie

Esimene peatükk

Oh mu jumal, kas ta tuleb siia?

Enne kui Harper Summerville maja esikülje aknast välja vaatas ja nägi mööda päikeselaikudega kirjatud teed, mis võõrastemaja territooriumil igihaljaste puude vahel lookles, lähenemas Max Bradshaw'd, oli ta oma puhkepäeva nautinud. Mõnus oli askeldada nukumaja suuruses ühest toast ja pööningust koosnevas majakeses, mis kuulus tema töötasu juurde suveürituste koordinaatorina Brothersi võõrastemajas. Ta armastas, armastas, armastas neid hetki, mil siit võis näha Hood Canali fjordi ja selle taga kõrguvaid Olympicu mäetippe. Suurejooneline maastik oli see, mis tõi inimesed Washingtoni osariigi Razor Bay väiksesse kuurortlinna.

Ent nähes suurt kasvu, tõsise näoga meest enda poole tulemas, hakkas Harperi elevus hääbuma. Ja tema süda hakkas seletamatul põhjusel kiiremini lööma.

Max nägi välja teistsugune kui nende kahel eelneval põgusal kohtumisel. Pealegi oli ta siis, kui naine teda esimest korda nägi, ja neil mõnel juhul, kui ta oli meest linnas silmanud, kandnud oma politseiülema asetäitja

vormi. Aga polnud võimalik pidada nii suurt kasvu, kar-
miilmelist, tugevat ja *vaoshoitud* meest kellekski teiseks.

Harper pilgutas silmi, kui mees korraga rajalt kõr-
vale astus ja tal silmist kadus, ning raputas siis endamisi
pead. *Oh, võimas etendus, Harper. Oled ennast täis ka või?*
Hoolimata sellest, et tema majake oli siin ainuke, enne
kui rada metsa vahele lookles, polnud see ilmselt Brad-
shaw' sihtpunkt olnud. Kergendatult – tõsi? – hingates,
ühendas Harper nõõpkuularid iPodiga ja pöördus tagasi
nende paari kasti juurde, mille lahti pakkimist ta oli edasi
lükanud.

Mõne hetkega oli tema varasem rõõm tagasi. Talle
meeldis näha uusi kohti, kohtuda uute inimestega ja su-
kelduda uude töösse, mis ei sarnanenud kunagi ühegi tei-
sega. Ta oli korraldanud oma elu nõnda, et sai täpselt nii
teha ja üldiselt oli ta õnnelik naine.

Harper laulis kuularitest kõlava Maroon 5-ga kaasa.
Ta pakkis nobedalt lahti kaste pudipadiga, mis ema oli
talle saatnud, õõtsutas muusika taktis puusi ja tantsis.

Mõtted lootustest ja ootustest, mis emal tema suhtes
olid, sundisid Harperi ohkama keset Adam Levine'ile
kaasa laulmist. Gina Summerville-Hardin keeldus usku-
mast, et Harper võiks olla rahul eluga ilma püsiva ko-
duta või hulga asjadeta, kuna kodu loomine oli *tema viis*
saada hakkama pideva ühest kohast teise kolimisega, mis
kaasnes tema abikaasa tööga. Ei Gina ega Harperi vend
Kai polnud armastanud uute maade nägemise ja uute ini-
mestega kohtumise seiklust nii nagu Harper ja tema isa.

Harper pidi siiski tunnistama, et talle meeldisid ema
saadetud diivanipadjad ja küünlad. Need andsid tema til-

lukelele majale koduse ilme. Selle tunnistamine ei teinud mingit kahju tema valitud eluviisile ega sellele, kuidas ta oma isa mälestust austas.

Kui laul lõppes, otsis ta laulude nimekirjast siiski isa kunagise lemmiklaulu.

„Papa was a rolling stone,” laulis Harper koos Temptationsiga ning otsis kohta, kuhu ülejäänud ema saadetud asjad panna, arvestades sellega, et panipaiku oli minimaalselt. „„Wherever he...””

Midagi sooja puudutas tema küünarnukki. Harperi süda tõusis kurku nagu raketiga sõitev ahy, ta vaatas alla. Naine oli silmitsi kondise suurte nukkidega mehekäega, mis teda puudutas.

Ja karjus, nagu kops võttis.

„Kurat!” hüüatas Max Bradshaw’ häälel, kui Harper kuularid kõrvadest ära kiskus ja end näoga tema poole pööras.

Max oli just temast eemale astumas. Mehe käed olid püsti, peopesad üleval, nagu oleks Harperil käes tema südamele sihitud haubits.

„Preili Summerville... Harper, anna andeks,” ütles ta madala kähiseva häälega. „Ma koputasin mitu korda ja kuulsin sind laulmas, nii et teadsin, et sa oled kodus. Aga ma poleks tohtinud ise sisse tulla.”

Käsi aeglaselt alla lastes pistis Max need oma lühikeste pükste taskusse ja tema suured õlad kerkisid üles. „Ma ei tahtnud sind mingil juhul – see tähendab – surnuks ehmatada.”

Isegi hoolimata piinlikkust tekitavast teadmisesest, et mees oli näinud teda tagumikku hõõritamas ja noodist

mööda laulmas, taipas Harper, et see oli kõige pikem sõnavõtt, mida mees oli tema seltskonnas kuuldavale toonud. Sügavalt hinge tõmmates ja langetades käed, mille ta oli südamele surunud nagu vuntsikeerutava kuri-kaelaga vastamisi sattunud endast väljas tummfilmikan-
gelanna, võttis Harper end kokku. „Nojah, tahtlikult või mitte, politseiülema asetäitja Bradshaw...”

„Max,” pistis mees vahele.

„Max,” nõustus naine soovides, et oleks meest al-
gusest peale nii nimetanud. Lõppude lõpuks polnud neid ju mitte ainult tutvustatud päeval, mil tal oli töövestlus võõrastemajas, aga nad olid paar nädalat tagasi ühel gril-
lipoel viibinud. „Nagu ma ütlesin...”

Majakese juba avatud välisuks kolksus vastu elutoa seina ja mõlemad keerasid ringi, et vaadata meest, kes uksest sisse tormas. Silmanurgast nägi Harper, et Max tõstis käe puusale, kus oli kahtlemata tema püstol.

Võõra hoog kandis ta üle läve väiksesse tuppa, võrk-
uks langes tema järel pauguga kinni. Kui ta päikesevalgu-
sest üleujutatud verandalt tuppa astus, osutus ta kolme-
kümnendate eluaastate keskpaigas olevaks pikaks kiitsa-
kaks meheks.

Siis astus Max naise ette ja varjas võõra tema eest. Harper küünitaski Maxi selja tagant välja vaatama.

„Preili, kas teiega on kõik korras?” nõudis mees met-
siku pilguga ringi vaadates. Naine eeldas, et tema pilk oli toa hämarama valgusega kohanenud, sest viisist, kuidas mehe silmad järsku suuremaks läksid, oli selge, et ta oli Maxile esimese korraliku pilgu heitnud. Tema suur aada-
maõun liikus, kui ta kuuldavalt neelatas.

Oli ka põhjust. Max oli oma meeter üheksakümmend pikk ja kaalus ilmselt umbes sada kilo.

Iga unts sellest korralik lihas.

Aga Harper pidi võõrastemaja külalisele au andma. Oli selge, et jõud polnud tema poolel, ja ehkki ta nägi välja nii, nagu oleks ta nõus rahast loobuma, et tulnud teed tagasi minna, astus ta selle asemel lähemale ja andis kindlal toonil käsu: „Härra, astuge tema juurest kaugemale.”

„Oh, jumala pärast,” kuulis Harper Maxi pomisemas ja naise kurgus pulbitses hüsteeriline naer. Ta neelas selle alla, jälgides, kuidas Max tegi nagu kästud.

Siis vaatas naine võõrastemaja külalise poole. „Minuga on kõik korras,” ütles ta rahustavalt. „Asi pole tõesti nii, nagu te arvate.” Harper lasi mehe läbi oma peas asuvast andmebaasist. „Te olete härra Wells, eks ole? Ma usun, et teie naine käib mu päikeseloojangu jooga tundides.”

„Sean Wells,” nõustus mees ja osa pingest, mis ta pea-aegu värisema pani, paistis lahtuvat.

„See on politseiülema asetäitja Bradshaw,” ütles Harper. „Ma karjusin, sest mul olid kuularid kõrvas ja ta ehmatas mind.”

Sean rahunes veel veidi, aga heitis Maxile skeptilise pilgu, hinnates suuremat kasvu mehe lühikesi khakivärvi kargopükse, musta varrukateta särki ja *tribal*-stiilis tätoveeringuid, mis keerlesid tema paremat käsivart pidi alla lihaselisest õlast kuni kõva biitsepsi lõpuni. „Te ei näe välja nagu politseiülema asetäitja.”

Maxi tumedate silmade pilk naelutas teise mehe paigale. „Mul on vaba päev,” ütles ta napisõnalise otsekoheusega.

Harperil polnud aimugi, miks see tema meelest nii pagana erutav oli.

„Ma tulin ainult läbi, et preili Summerville'i õhtusöögile kutsuda,” lisis Max ja naine pööras jahmunult pead.

Harper vahtis teda, suu ammuli. „Tõsi ka?” *Pagan*. Kas tema hääl murdus selle sõna juures? Harper ei kaotanud peaaegu kunagi enesevalitsust. Enda kaitseks võis ta öelda, et nende varasematel kohtumistel oli tal jäänud mulje, et Max nägi temas vaimset kergekaallast. Samuti oleks ta võinud vanduda, et mehe ligitõmbavusmõõdik polnud teda isegi registreerinud.

„Jah.” Maxi nurgeline nägu lõi õhetama. „See tähendab, Jake saatis mu. Jenny korraldab täna õhtusöögi ja tahab, et sa tuleksid.” Kõrvale pöörates heitis ta Sean Wellsile pilgu, mis väljendas imestust selle üle, et mees ikka veel seal oli.

Wells pomises kohe vabanduse ja imbus uksest välja.

„Täna teid,” hüüdis Harper talle järele ja kergitas kulmu, kui politseiülema asetäitja uuesti tema poole pöördus. „Sina oskad küll hästi tuba tühjendada.”

„Jah.” Tätoveeritud õlg kerkis ja langes alla. „See on mu anne.” Ta heitis naisele tasakaaluka pilgu. „Noh, mis ma siis Jennyle ütlen? Oled sa õhtul tulija või mitte?”

„Ma tulen. Mis ma kaasa peaksin võtma?”

„Minu käest küsidki või? Mina olen see kutt, kes tuleb tavaliselt kuuspaki õllega.”

Harper naeratas talle. „Ma helistan Jennyle.”